

mots de la mateixa arrel, *bunā*, *mabnā* i el verb *banajt* (p. 36). La vocalització *bénja* és enterament infundada (car això seria *bānia* amb fatha, no pas *binja*, i aquell no es troba en cap font aràbiga); és clar que ni *bunjān*, ni *binā*, etc., no serveixen com a base fonètica d'*Albenya*.

A Coromines li cridà l'atenció la importància de la Font d'Albenya, subratllada pels seus informants i també per Mascaró (27, i-7). Creu que el mot designà bàsicament les aigües de la font, i que és mossàrab. Un nom ALBINĒA (o -IGNA?) pogué designar el bassal, al·ludint a la blancor de les aigües (cf. el que hem dit d'*Aubassauba*). Més aviat, potser, BANĒA neutre plural de BALNEUM, que en llatí vulgar i romànic apareix universalment en la variant *banju*. Doncs, un nom com *Banyoles*, *Banyos*, *Banyols*, designant estanyols o bassals o estanys o platges, on hom de vegades es banya o almenys es mulla; és clar que l'arabització de Á com a é és un fet adotzenat, en els mossarabismes.

ALBERCUIX (Pollença, Mall. 2, c-10)

Important i antiga alqueria a l'istme de la península de Formentor (escrit *Aubarcuix* sense la *-t-* en el Mapa Despuig, com sol fer aquest, grafiant *Mortix*, etc.), forma arabitzada del mossàrab *albergos* 'albergs', *DECat* I, 147a42-57). Encara que *-uĉ* és pronúncia avui comuna (com constata Mascaró 1979-88, ratificant el seu mapa), la pronúncia *-uš* (cf. *Bertuix* en un cronista de la Conquesta citat pel dicc. Aguiló), també és real, segons la rima del gran pollencí Costa: «Mentres, ja fluix, / lluitava aquest, dins *Albercuix* / prenia terra / lo rei En Jaume» (*De l'Agre de la Terra* x, v. 82). No és estranya la vacil·lació, venint de *-s*.

No sols comuna, però, sinó predominant, per més que Pons i Marquès també ens ho pronunciés amb *-ĉ* (1919); però J. Busquets i Mulet ens deia que amb *-š* ho sentia a l'«amo» de la possessió, i hi coincideixen AMAlcover (BDLC xvi, 186, *AlcM*), la grafia de Quadrado i del Despuig; i ja les formes antigues. Gilabert de Centelles, el 13-x-1349, fa a saber al Cerimoniós que part de les tropes de Jaume de Mallorca han desembarcat «en el punt de *Albercuix*», prop de Pollença (cita del *Vi. Lit.* de Villanueva, xxi, en JMBover, *BiEscrBal.* I, 397b); P. Serra, BSAL iv, 157b, diu que la flota de Dragut, l'any 1550, es va ficar en el Caló «detrás de la punta de *Albercuix*». L'etimologia HARIBERGOS (> *albergs*) és la certa, amb l'arabització de la g oclusiva com *q*; i l'evolució arabitzant, amb *-š* i trasllat de l'accent (com en *Cugullutx*, *Hortalutx*, etc.); descartem la identificació amb una alqueria *Biuchus* o *Buclus*, nom d'aspecte antroponímic aràbic, entre les d'Inca en el *Rep.*, que Quadrado ja posa en dubte («algunos la reducen